

на-та въ занаяты-тѣ и въ науки-тѣ, вѣднината (επίδοσις) въ добродѣтель-тѣ и въ вършеніе-то на добры-тѣ дѣла; но и тѣзи чѣстно сж подѣ вла- стьта му; зашто то успѣха' въ науки тѣ първо и пър- во зависи отѣ остроуміе то, кое-то е дарба отѣ природа-та, а че подирѣ зависи отѣ прилѣжаніе- то, кое-то полага нѣкой за тѣхъ, и токо то е не- гова работа. И тѣй какъ може нѣкой да са похвали за туй дѣто че изучя полесно отѣ другиго, или за туй дѣто че прави нѣщо по-добрѣ отѣ другиго, кога че то не е негова работа, но дарба отѣ при- рода-та?

Само за едно нѣщо трѣба да са хвалимъ, за радѣніе-то и за трудове-тѣ си, а за прѣимуществѣ- та и прѣвосходство-то, що имамы, длѣжны сми да благодаримъ Богу, отѣ кого то сми ги получили, и да внимаваме да не бы да ги злоупотрѣбимъ, и станемъ, недостойны за тѣхъ.

Сѣкѣй челѣкъ, ако ище да смиренномудър- ствува намѣрва тысяща причины; зашто то, доста е да смѣсля вынжги недостаткы-тѣ и недостоин- ства-та си, и идва въ смиренномудріе. Туй ако има нѣкой прѣдѣ очи, вѣроятно че никога николко нема дя са горди.

Онѣзи са само горделиви, кои то непознаватъ себеси, и за туй е твърда права дума та. „Гордость- та е дѣщеря на невѣжество-то.“

5. Любостяжаніе.

Любостяжаніе то е обичаніе-то на парытѣ. Пары можемъ да наречемъ освѣнъ сребро-то и